

Літературно-мистецька сторінка

НА ВІСТРІ МУЖНОСТІ Й ЛЮБОВІ

МОЇЙ УКРАЇНІ

О надії моя і любові!
О дзвінкі переливи роси!
Від твого я мудрішаю слова,
Від твоєї світлію краси.

Стану піснею я і зіллюся
З пелюстками травневих суцвіть.
Я на вірність тобі поклянуся
Найдорожчим, що маю в цю мить.

Дайте слово мені —
Зволікати несила!
Може, хисту мистецького
В мене й нема,
Та почати двобій
Мені серце звеліло,
Щоб у совість мою
Не підкралась зима.

Чесно жить чи можливо
На світі без бою?
Зграя чорних шулік
Все над нами росте.
Нагнітають ненависть
Психічні ковбої,
Зброю точимо ми —
Слово правди святе.

Він пропах чебрецево-полинно.
Він щоразу сповільнював біг —
І завмер над моєю Волинню,
Не спустившись нікому до ніг.

Вітер був відчайдушний і смілий:
Він світанки нам ніс на чолі —
Тай упав серед поля в могилу,
Щоби сонце зійшло на землі.

Узагальнення
Своєрідності
І часопису тихий плин
Знову гинуть
У безплідності
Марно втрачених годин.

Понівечене лоно
Гідності
Вивертає кожух доби.
Ліки де ж
Супроти бідності
І людської жадоби?

А на криласі
Сонця літнього,
Безтурботного раніш життя
Хліба снить
Скоринка житнього,
Як спізніле
Каяття...

Горить вогнем плутонію
Моя Волинь, куди не глянь,
Рожевим саваном антонівки
Покрила стомлену Полян.

Не ходи, Мавко,
Тими стежками,
Де ядерна сльота
Біль викрешує в злобі...
Зона єдина вже над лісами:
Стир — Славута — Чорнобиль...

Вартує совість наболілий страх —
Встають далеких пращурів роки...
Розп'яте серце на чорнобильських вітрах
України-неньки і Дніпра-ріки.

Хотів було сокиру вже за пазуху
На той останній день сховати я,
Бо вже не раз мені на неї вказує
Вкрай понівечена моя земля.

Я вже хотів було у відчаї
Зневіру в правду виплекать в ту мить,
Коли в серцях людських моїми віршами
Вона відчутним болем заболить.

Бо і мені вже трохи стало на віку
Горинь побачить у блискітках цезію.
І волиняків рідних доленьку гірку
Від річки Стиру — і аж до Березного.

Та ранок правди нашої воскрес,
День її прийде, в це я вірю свято!
Не в тому річ, що ми будуємо АЕС:
Хтось хоче нашу землю сплюндрувати...

ПОЧАТОК

Гасить вітер свою зухвалість
В сухому брезенті палаток...
Мій дід ненавидів старість
І так не хотів помирати.

Поношене дідове серце
Не бачило зовсім світла.
А в душу вп'ялося перцем
Принизливе слово "бидло".

Та сонце червненого ранку
В крові захлинулось гарячий...
Дід спопелився під танком,
Бо щастя в вогні побачив.

Іван РУСЬКИЙ народився 7 жовтня 1947 р. у с.Річки Ко-
рецького району на Рівненщині. Закінчив Дубенське культосвітнє
училище, Усирійське військово училище та історичний факуль-
тет Івано-Франківського педагогічного інституту ім. Василя
Стефаника.

Підполковник Збройних Сил України у відставці. В
Кременці — з 1979 року. Друкувався в армійських, обласних і
районних газетах Рівненщини і Тернопільщини, в газеті «Мо-
лодь України», в кременецькому альманасі «Курін».

Нещодавно побачило світ видання поезій Івана Руського
«Соти душі». Добірку творів, народжених на вістрі справжньої
мужності та щирої любові, ми пропонуємо увазі наших
читачів.

Гасить вітер свою зухвалість
В сухому брезенті палаток...
Сонячна дідова старість —
Мойого життя початок.

ЛІЛІЇ

Хвилинка зустріч — і розлука.
В роки сплелися довгі дні.
Все сняться ніжні твої руки
І очі сонячні мені.

І біло так сміються лілії
Над гірками розлук,
Мов квітнуть таємничі лінії
Твоїх близьких далеких рук.

МОВЧАННЯ

Я мовчу. Я так довго мовчу.
Ти чекаєш листів моїх, знаю.
Серце сумнів мовчанкою крає.
Я мовчу.

Може, я ще мовчатиму роки
(Кажуть, вдачу нестриману маю).
Я тамую в собі твій неспокій.
Чи мовчання своє я здолаю?
Я мовчу.

Бо навіщо тобі мій клопіт?
І для чого тобі мої будні?
Знай, що хочу твоєї ласки
І твоєї я хочу повені...
Бойова знов граната нас будить:
Автомат, три гранати за паском...
Я мовчу.

Ти пробач цю мовчанку мені.
Хай кохання з листів ненаписаних
Визріває, як жито на ниві,
Щоб у парі були ми щасливими.
Я мовчу.

І вночі на кордоні стою.
Я мовчання порушити
Просто права не маю.
Я його вберігаю.
Я тобі не пишу —
Я кохаю...

Ім очі сором
Не їсть давно —
Заклякла совість
В зубах історії.
Тобі ж, народе мій,
Не все одно,
Що привілеї
Не ділять порівну.
Народ у злиднях
Не може жити:
Морозить кривда
І в літні будні.
Для можновладців —
І взимку літо,
Курорти, пляжі
Посеред грудня їм.
Терпіння геть,
Народе милий!
Бо сам не щезне
Кривди бруд.
Його із боєм
Брати треба,
Щоб волю й правду
Нам здобуть!

Ти скупай мене в повені ніжності,
Скупай у травневій хурделиці.
Я нап'юся яблуневої сніжності,
В тополині завіюю метелиці.

Розіпни мою мрію на березі,
На високому березі вічності,
Щоб кохання твоє дуже бережно
Я проніс у святковій величності.

Ще скупай мене в пролісках-квітах,
У хмільній черемховій духмяності...
Намалюй мені сонячне літо
Диво-пензлями вічної радості.

БАТЬКІВСЬКА ХАТА

Стою на батьківському порозі
Моїх усміхнених світанків.
День добрий, хато! Я в дорозі
Тобою марив спозаранку.

Вже горбиться роками хата,
Промерзла смутком у сінцях.
Баками розіпнулись лати,
В далекі тягнуться сонця.

А старий ясен-сокіл славний
Накрив її своїм крилом.
Дитячих літ товариш давній —
Як вічний сторож над селом...

Так хочу я в дитинство щиро
Віконцем батьківським зирнути
І серцем ще раз перемерять
Синівської любові суть.

І знов любити до безтями
Той дотик батькових долонь,
Зібрати недуги всі у мами
І кинуть в сонячний вогонь...

Мені зорить у далі сині
Очей-віконце тих тепло
Від миті першої донині
На все, що буде і було.

Вершином місяць
Зірвавсь таємничим,
Припавши до гриви
Сідластих вершин.
В гості до себе
Я пісню покличу —
Сріблясту, як зоряний дзвін.

В ній віднайду
Оте слово чарівне,
Що в повені сот
Так незримо скресає.
Струнами серця
Мелодію дивну
Про Кременець
Рідний зіграю.

ДОПЯ МАТЕРІ

Старенька мати все самотня,
Діток немає — по містах.
Окрайчик хліба, черствий, житній, —
Її знекровлені уста...

У неї син — цабе велике,
Дочка купила «Жигулі».
Кому потрібна ця каліка,
Сама-самісінька в селі?

Стара не плаче, не горює
(Життя сільське всього навчить!),
Узимку з холодом воює
І вже давно не хоче жити.

Лиш часом каже: «Мій ти Боже!
Чи прибереш мене чи ні?
Я жити без дітей не можу,
А їм зі мною — чорні дні».

ВІТЕР

Вітер вшух. Він зіщулився, знітивсь
Серед поля неспілих хлібів.
Просто вкляк, бо не знав, куди дітись
Від усього того, що любив.